

Els regals de Males Herbes

Pels volts de Sant Jordi vam convocar un grapat d'editors de diferents estils i facturació. El més jove era Ramon Mas, el representant de Males Herbes, un segell amb trempera que durant els últims mesos ha combinat traduccions de prestigi, les dels nord-americans Vonnegut i Nathnael West amb la recuperació d'obres de referència com *La rara anatomia dels centaures* de Miquel Àngel Riera i la publicació d'autors catalans actuals, com ara J.M. Argemí, Jordi Sanglas i Víctor Nubla (foto). Amb aquesta alineació, tot queda dit, però caldria insistir en la cura de la tria de l'editor i el disseny.

Del catàleg m'ha tornat a sorprendre el ja veterà Víctor Nubla, un dels activistes que des de la dècada de 1970 no han deixat d'aportar qualitat i imaginació a la nostra cultura. Lector empedreït, músic convuls, organitzador incansable –com Gràcia Territori Sonor i l'amenajat festival LEM–, Nubla és, a més, un escriptor de talent, que ha desplegat la seva obra per revistes i petites edicions que distribuïa ell mateix.

Durant els darrers anys, l'obra literària de Nubla ha entrat en el circuit comercial i les seves històries són a l'abast a les llibreries. A Males Herbes ha publicat *El regal de Gliese*, una faula fantàstica, molt marcada pels recorreguts per la ciutat. Després de prendre's uns negronis, el protagonista pateix una sèrie de vicissituds a partir d'una mort posterior a una festa. La trama policíaca s'alterna amb la fantasia i l'humor i les situacions surrealistes ens poden dur a les primeres novel·les de Louis Aragon o del psicodèlic Richard Brautigan. *El regal de Gliese* és una divertida i amena sàtira de la novel·la policíaca, a prop de Kurt Vonnegut, però també de les novel·les exemplars de Cervantes, un artefacte d'alta categoria, que fa que et passis de parada de metro o busquis delerosament el temps per poder-la llegir. Arbres i animals que parlen, persecucions còmiques i una trama plena de personatges estan marcats pel ritme, on Nubla ofereix els seus grans dots narratius. La genialitat de l'escriptor demostra el que sempre ha estat, un artista. *

A

Amb una sàtira de la novel·la policíaca, Nubla fa una exhibició de ritme i dels seus dots narratius

FLORITURES LLUÍS LLORT

El llenguatge de les flors (i 2)

La setmana passada us estava parlant del llenguatge de les flors quan se'm va acabar el paper. Hi insisteixo.

Segons com es combinen les flors en el ram, centre o corona, afecta el missatge. Una altra cosa és que el receptor conegui el significat que se li atribueix a cada flor. Si es posen o donen del revés, se n'inverteix el significat. També cal tenir en compte possibles reaccions del receptor; per exemple, si ens regalen un ram i fem un petó mentre l'ensumem estem dient "sí" –faltaria saber a què– i, si arrenquem un pètal i el llencem a terra, diem "no" (com Raimon).

Per tant, i ja entrant en el terreny de la semàntica, si regalo un ram de clavells blancs, que signifiquen "amor profund i bona sort", del revés, estic dient una cosa com ara "l'odio a mort i espero que et vagi malament"?

Si a una filla adolescent que va a una festa sense adults li faig dur un ram de menta (virtut), mimosa (alegria juvenil), flors de tarongina (castedat), neret (perill) i farfara ("s'ha de fer justícia"), haig d'esperar que el missatge quedi clar als nois? Si el guarneixo amb un parell d'ouets de pasqua esclafats dins l'acolorit paper d'alumini, allà, pengim-penjam, millor, oi?

És un llenguatge que fa de mal improvisar, això sí. Ha de ser estressant intentar seduir una noia aconseguint en pocs minuts un ram amb flor de lis (flama), glicina ("m'arrapo a tu"), tulipa vermella (declaració d'amor) i rosa canina (plaer i dolor; no, aquesta millor que no, que té reminiscències sodomites).

Després de remenar el significat de desenes de flors em quedo amb el de la fulla de llorer: "Canviaré, però després de mort." *

EL SENYOR RUC GUILLEM CIFRÉ

